

Viačeslavas Osinovskis vien tik spiningauja jau daugiau nei dvylika metų. Spiningautojo "karjerą" pradėjo ežeruose, o po kokių trejų metų "persikėlė" į upes ir užsiėmė grynai upėtakių bei kiršlių žūkle. Su upėtakiais pradžioje buvo sunku ir teko paaukoti vieną sezoną, kad perprastų šios žūklės subtilybes. Be to, ir įrankiai nebuvo tokie kaip dabar. Tik pradėjęs žvejoti, upėse kiršlių pagaudavo visai neblogų. O štai su upėtakiais buvo gerokai prasčiau. Pirmasis nugalėtas upėtakis paliko tiesiog nepakartojamą įspūdį. Nebuvo jis labai didelis - tik 31 cm, bet užtat pagautas viename Žeimenos, duok dieve, kad bent pusantro metro pločio intake. Traukiant jis nutrūko, po to tik po kokio dešimto metimo vėl užkibo ir šiaip taip atsidūrė krante.

Kai "užsikabino" su upine žvejyba, tai kokius ketverius metus daugiau niekur nelindo - žvejojo vien tik upėse kiršlius ir upėtakius. O kai šiek tiek atsibodo, vėl patraukė ežerinė lydekų žūklė, ir dabar, ko gero, daugiau laiko praleidžia ežeruose viliodamas plėšrūnes.

"Spalio mėnesį ruošiuosi žvejoti viename nemažame apie 400 ha ežere tarp Ignalinos ir Zarasų rajonų, čia greičiausiai praleisiu visą spalį. Kai atradau šitą, dabar jau "savo" ežerą prieš dvejus metus spalio pabaigoje, žūklė buvo labai įdomi. Visą dieną tuščiai mojavau spiningu ir likus dviem valandom iki žūklės pabaigos staiga pradėjo kibti. Pirma lydeka svėrė vieną kilogramą, antra - jau du, trečia, kuri nutrūko iki graibštelio telikus keletui centimetrų, - maždaug keturis, dar viena tai buvo kokių dešimties kilogramų. Visi aplinkui matė, kaip toks rąstas daro "žvake" ore ir tuo metu lšspjauna blizge atgal į valtį. O jau temstant "įkabinau" dar vieną, bet jos nesugebėjau net į viršų išsikelti. Žvejojau tąsyk tiktai metro gylyje. Bandžiau žvejoti gilumose, bet niekas nekibo.

Pagrindinėse Lietuvos upėse spiningauti spalį yra uždrausta. Neryje su spiningu žvejoti galima tiktai aukščiau Neries ir Žeimenos santakos, o ten susirenka masė žmonių gaudyti salačių, kurie kimba tikrai neblogai, ir įmanoma sužvejoti gražių egzempliorių. Niekam ne paslaptis, kad daugelis į Nerį rudenį važiuoja gaudyti lašišų, ir pagauna - tai faktas. Kadangi aš nemėgstu

žvejoti ten, kur daug žmonių, ir nesinori laužyti taisyklių, todėl renkuosi ežerus.

Rudeninis ežeras - tai nepakartojama lydekų žūklė. Ešerių spalio mėnesį daug nepagaunu, mano pastebėjimais, jie vis dėlto geriausiai kimba rugpjūčio pabaigoje - rugsėjo pradžioje. Rudeninių lydekų gaudymas įdomus tuo, kad pakliūna stambiausios plėšrūnės, tik dažnai būna sunku joms parinkti tinkamus masalus.

Manau, jog masalą sunku atitaikyti todėl, kad labai išskaidrėja vanduo, ir tame pačiame ežere, kur vasarą trijų metrų gylyje jau nieko nematyti, rudenį penkių metrų duobėje visas dugnas kaip ant delno. Todėl kartais tekdavo griebtis kai kurių gudrybių - imi varinį "mepsą" ir dar su žiebtuvėliu apdegini, kad jis visai pajuoduotų. Be to, reikia labai toli užmesti, kad nesibaidytų žuvys. Dar nėra taip buvę, kad kas užkibtų šalia valties. Žodžiu, lydekos rudenį yra labai baikščios ir didžiųjų tokiais paprastais triukais nepapirksi. Visai kitas dalykas pavasarį ar vasarą - šiuo laiku ežere įmanoma pagauti gana daug lydekų, bet jos visos yra labai nedidelės - iki kilogramo - ir pakankamai kvailos. Kai šią vasarą žvejojau tame ežere, tai tokių "azartiškų" lydekų man neteko dar matyti: iššoka, spardosi, padaro tris keturias žvakes ore - net ritės stabdis cypia, o kai galų gale prisitrauki prie valties, pamatai, kad tai tik nedidelė lydekaitė.

Rudenį, mano manymu, labai didelę reikšmę turi tinkamas masalo spalvos ir modelio parinkimas. Žūklaujant spalį, lydekos dažnai susivilioja tiktai vieno modelio kokios nors vienos spalvos masalu. Pavyzdžiui, kartą man labai sekėsi gaudyti su žaliai geltona besivartančia blizgute, o tuo tarpu mano kolegai, kartu žvejojusiam valtyje su tokio pat modelio, bet kitos spalvos blizgute, žuvys nekibo.

Jeigu žvejoju rudenį po pirmųjų šalnų, ežere gaudau tiktai seklumose, nes didžioji dauguma lydekų susirenka prie krantų ir maitinasi varlėmis. Ir ši taisyklė, pavadinkim taip, dažniausiai pasitvirtina. Aišku, nesakau, kad gylyje nieko nepagauni, bet jeigu kimba vangiai, tai vienintelė viltis - sėkliai. Sekluma yra "aiškesnė" žvejybos vieta - ją geriau matai, lengviau "apžvejoji", o gyliuose reikia daug tuščiai "dirbti", ieškoti, kur tos lydekos susitelkusios. Žinoma, gaudau rudenį ir gyliuose, bet tai nėra mano mėgstamiausios vietos, ir aš dažniau renkuosi seklumas.

Sėkliuose kur kas įdomiau - jei žvejoji kokio pusmetrio gylyje, tai pirmiausia pamatai, kaip lydeka susiriečia ir puola masalą, o tik po to pajunti smūgį.

Kas dėl masalų, tai paskutiniaisiais metais pirmenybę atiduodu vobleriams. Patys mėgiamiausi yra "Salmo" vobleriai, ir būtent modelis "Butcher". Su šiuo vobleriu rudenį pagaunu tikrai daug lydekų, o vasarą iš viso nėra geresnio masalo ešeriams kaip šis, minėtasis vobleris. Sėkme jis gerokai lenkia visus ešerinius "mepsiukus" ir tvisteriukus. O kas dėl kitų gerų masalų, tai esu pats pasidaręs tokią tvisterinę sistemą iš dviejų lapelių ir geltonos spalvos tvisterio. Būtent geltonos, tai jau yra patikrinta - kai nekimba, gelbsti tiktai geltona spalva.

Velkiavimas su vobleriais rudenį dideliuose gyliuose turi "racijos", nes taip "pakabinamos" pačios didžiausios, vadinamosios seliavinės lydekos. Jos laikosi didžiuliuose gyliuose, niekada neišplaukia į seklumas, maitinasi tiktai seliavomis, ir kitokiu būdu jų iš ten neiškrapštysi. Kadangi seliavos rudenį ruošiasi neršti ir išplaukia į šiek tiek mažesnius gylius, pavyzdžiui, jei nuolat laikosi 20 metrų gylyje, tai atkeliauja į 10 metrų "seklumą", ir iš paskos joms atseka seliavinės lydekos. Pasiryžus tokiai žūklei, jau būtinai reikalingas echolotas, bet aš tokios žvejybos nemėgstu, nes kai reikia visą dieną irkluoti, tai jau ne malonumas, o darbas.

Pirmenybę atiduodu vobleriams, nes metalas žuviai yra metalas, o vobleris yra kažkas natūralesnio ir panašesnio į tikrą žuvį. Be to, voblerį galima kur kas lengviau kontroliuoti. Man asmeniškai vobleris labiau patinka nei sukriukė, nes jis nesusuka valo. O palyginti su tvisteriu, voblerius labiau vertinu todėl, kad galiu jausti kiekvieną jo judesį. Žvejybai su vobleriais reikia plonesnių valy, be to, gaudydamas su šiuo masalu, niekada nenaudoju metalinio pavadėlio, trukdančio natūraliems jo judesiams. Lydekos valą nukanda, bet labai nevienodai įvairiose žvejybos vietose - kartais per vieną dieną gali nukąsti tris keturis kartus, o kartais per visą mėnesį - nei vieno. Ko gero, tai priklauso nuo lydekų "azarto". Pasitaiko tokių "azartiškų", kad "suryja" 10-15 cm pavadėlį. O vienam mano draugui pernai rudenį lydeka nukando ir trisdešimties centimetrų pavadėlį. Net toks neišgelbėjo. Bet vobleris turi tą minusą, kad, pavyzdžiui, vietose, kur gylis keičiasi nuo aštuonių iki dešimties ar dvylikos metrų, jo jau efektyviai nepravesi. Vartiklės iki 15 g svorio, kokias aš paprastai naudoju, tokiame gylyje irgi nepravesi. Tada imu "Long" tipo maždaug trečio numerio besisukančias blizgutes. Jomis galima tokiame gylyje gaudyti prieš tai paguldžius ant dugno ir lėtai lėtai traukiant. Ketvirto numerio gal dar geriau, bet man jos nelabai patinka, valą taip susuka - tikra tragedija.

Ežerų, kuriuose gaudau rudenį, nėra daug, ir vienas iš jų - Veisiejo ežeras. Šis ežeras gana žuvingas. Dabar ypač jaučiasi, kad ežero nuomininkai prileidžia daug lydekaičių, ir dažniausias laimikis -apie 300-400 g lydekaitės. Lydekų žūklė Veisiejuose yra gana įdomi, tik jų reikia ieškoti. Kartais lydekaitės laikosi sėkliuose, o kartais jas galima aptikti ties dugno nuolydžiu

kokių keturių penkių metrų gylyje. Ir kas įdomiausia, jos nesibaido medžioti kartu su ešeriais. Pavyzdžiui, gaudai ešerius, o pagauni lydeką. Kartą buvo toks atvejis. Įsisodinau į savo valtį naujoką, priplaukėm prie vietos, kur matėsi, kad būriuojasi ešeriai. Aš per labai trumpą laiką ištraukiau penkis ešerius. Tuo tarpu naujokas, persirišęs mazgą, užmeta pirmą kartą į tą pačią vietą, kur aš traukiau ešerius, ir jam užkimba keturių su puse kilogramų lydeka. Tai buvo tiesiog smūgis į paširdžius. Iki tol, kol nesusidūriau su Veisiejų fenomenu, manydavau, kad lydekos su ešeriais "draugauti" negali, ir jokios bendros medžioklės yra tiesiog neįmanomos.

Geriausias rudeninis oras, mano nuomone, kai iš ryto būna šalna, o dieną pradeda atsirasti debesiukai ir visa diena nepastoviai debesuota - tai saulė, tai debesys, bet nelyja, nes kiek rudenį bandžiau, tai lietus viską tik sugadina. Geriausia rudenį žvejoti po piety, dvi tris valandas iki sutemų. Tada pradeda kibti. O kas dėl rytinės lydekų žūklės, kai visi išplaukia žvejoti ketvirtą penktą ryto, man jos tokiu laiku nekimba. Anksčiau devynių nė viena lydeka nėra užkibusi. Todėl lydekauti į ežerą niekada ir nevažiuoju anksti iš ryto."

Žvejys ir žuvis